D·N
2/1 1947

Atombomben och nedrustningen

För några veckor sedan fattade Förenta nationernas generalförsamling enhälligt ett beslut, enligt vilket säkerhetsrådet anmodades att utarbeta en plan för internationell nedrustning. Beslutet hälsades på många håll med stor glädje: vägen till avrustning och en tryggad världsfred var beträdd. Även om dylika uttryckssätt pinsamt erinrar om frastöcknet kring Nationernas förbund, kunde en måttlig tillfredsställelse från två synpunkter anses motiverad. Dels tydde beslutet på en viss avspänning stormakterna emellan; att man hyllar avrustningens princip tyder visserligen icke på att man tänker nedrusta eller avrusta, men det tyder åtminstone på att ett krig icke anses vara nära förestående. Det var under relativt lugna tider som de ryska och tyska avrustningsförslagen före det andra världskriget framställdes; då kriget står för dörren orkar knappast ens den mest skenhelige med att offra åt pacifismens ideologi. Vidare — och detta var kanske viktigare — förklarade Ryssland i samband med beslutet att det icke höll på sin gamla ståndpunkt om vetorätt för stormakterna i denna fråga. Detta innebar naturligtvis inte att Ryssland avsåg att böja sig för ett av andra stater utarbetat förslag till rustningsbegränsning. Men det innebar att, om en överenskommelse om rustningarna kommer till stånd, kontroll över dess upprätthållande kan tänkas äga rum utan vetorätt av samma slag som i säkerhetsrådet. Därmed var ett absolut hinder för en nedrustning enligt samfällt beslutade grundsatser undanröjt.

För några dagar sedan fattade Förenta nationernas atomkraftskommission under Rysslands och Polens motstånd ett beslut av helt annan typ. Man uttalade sig för huvudpunkterna i det amerikanska förslaget — det s. k. Baruchförslaget — om atomenergi och atombomber. Enligt detta förslag skall, schematiskt uttryckt, USA under vissa villkor avstå från sitt monopol på atomvapnet. En internationell myndighet skall få reda på de hemligheter som nu innehas blott av USA, tillverkning av atombomber skall förbjudas och de redan färdiga bomberna skall förstöras eller internationaliseras, kontroll skall anordnas för att övervaka att ingen stat bryter mot förbudet mot atombomber. Vid kontrollens tillämpning och vid inskridande mot en stat som icke följer kontrollreglerna eller lyder atombombsförbudet skall emellertid någon vetorätt inte finnas; den internationella myndigheten — vars sammansättning kunde antas bli ungefär densamma som säkerhetsrådets — skall kunna, i sista hand genom krig, utkräva sanktioner även gentemot en stormakt. På denna punkt sätter det ryska motståndet in; förslaget innebär, sägs det, vetorättens upphävande i den viktigaste av alla frågor. Men, svaras från amerikanskt och engelskt håll, vad har en internationell reglering för värde om varje stormakt genom sitt veto kan sätta den ur kraft; i realiteten kan då alla tillverka atombomber, och USA prisger i förväg sina hemligheter utan att för egen och andras del vinna någonting.

Motsättningen mellan de båda besluten ställer nedrustningstankens dilemma i blixtbelysning. Någon inkonsekvens från rysk sida föreligger ej, ty Ryssland har blott sagt sig skola avstå från vetorätten därest ett nedrustningsförslag som det kan godkänna kommer till stånd. Men Rysslands uppträdande i atombombsfrågan tyder på att det icke vill godta en så ingående och effektiv kontroll som den av USA begärda. Redan detta förhållande gör det ytterst osannolikt att nedrustningsförhandlingarna skall nå det avsedda syftet.

Nedrustningsproblemets svårigheter — alltid stora, men i dag större än någonsin — framträder bäst om man tänker sig vad en effektiv överenskommelse i frågan måste omfatta. Först och främst måste en avvägning av de skilda vapnens betydelse godtas av alla. Men hur skall man, för att citera Manchester Guardian, "jämföra Rysslands behov av en stor armé med Englands behov av en stor flotta och ett starkt flygvapen, och hur skall man uppskatta det relativa värdet av exempelvis sextio ryska divisioner och en atombomb"? England och USA vill gärna avskaffa värnplikten, ty de har väldiga resurser i fråga om de "tekniska" vapnen. Ryssland vill gärna avskaffa dessa vapen; men skulle icke ett beslut i denna riktning leda till att Europa blev ett lättvunnet byte för det ryska infanteriet? Från alla nedrustningsdebatter känner man igen dessa synpunkter: var och en begär entusiastiskt nedrustning, men den ene vill ha kvar ubåtarna, den andre de tunga kryssarna, den tredje flyget och den fjärde värnpliktsarmén. Kunde man då inte avrusta totalt? Det blir en lek med ord. Skall allt flyg nedskrotas, skall maskinerna förstöras för att icke kunna användas till vapenproduktion, skall männen göras till krymplingar, så att de inte kan slåss med knivar och knytnävar?

Men låt oss utgå från att avvägningsfrågan är löst. Frågan om kontroll återstår. Från en synpunkt kan denna fråga synas lättare att lösa nu än t. ex. för hundra år sedan. Gevär och ammunition, för att inte tala om knivar och svärd, kunde man tillverka nära nog i hemmet; tanks, flygplan och atombomber kan inte produceras lika hemligt. Men i nutiden är en annan svårighet desto mer kännbar: den relativt ringa skillnaden mellan civil och militär produktion. Den stat som har de flesta automobilerna och de flesta flygmaskinerna har i och för sig, även militärt, ett väldigt försprång. Och i kanske än högre grad gäller samma förhållande beträffande atomkraften. Enligt en amerikansk undersökning skulle hundratals inspektörer erfordras för att kontrollera att en anläggning för atomenergi icke används för tillverkning av atombomber. En stor del av teknikerna i USA måste, om ett avtal skall bli effektivt, fungera som kontrollanter i Ryssland, och tvärtom.

På denna punkt uppstår en speciell svårighet i förhållandet mellan demokratier och diktaturer. I USA, där var och en får resa vart han vill, där pressen är fri och kommunisterna kan utan vidare uppträda som frivilliga kontrollörer gentemot den egna staten, där vidare fabrikerna till största delen är i enskild ägo, blir ett kontrollsystem både jämförelsevis naturligt och jämförelsevis effektivt. I Ryssland, med dess genomförda statssocialism, dess statsdirigerade opinion och statskontrollerade tillvaro, dess totala undertryckande av en fri debatt, ter sig ett motsvarande kontrollsystem orimligt. Att ryssarna inte vill gå med på det är förklarligt; att det skulle bli effektivt, även om det officiellt accepterades, är otroligt. Det skulle innebära en total omläggning av rysk politik och utgöra en uppenbar fara för den bestående regimen.

Men förutsätt att även denna svårighet är övervunnen. Hur skulle sanktioner mot en fördragsbrytande stat komma till stånd? På ett tidigt stadium är det svårt att få opinionen i Förenta nationerna med på en våldsaktion därför att denna får karaktären av ett preventivkrig; på ett senare stadium blir det svårt därför att aktionen ter sig som ett farligt krig. Skall man lyckas slå till i det avgörande ögonblicket? Eller blir det inte så att successivt kontrollen försvagas eller omöjliggörs och att allt återgår till det gamla, med skilda maktkonstellationer och en rad mindre stater som söker skydd i neutraliteten?

Inför överväganden som dessa gör många författare en tragikomisk saltomortal: på en viss punkt i resonemanget tycks de till fredens ära avsäga sig bruket av sitt förnuft. Typiskt är då Walter Lippmann, vars skarpsinne icke kan betvivlas, plötsligt förklarar att en säkerhetsorganisation kan bli effektiv blott kontrollen riktas mot de enskilda individerna, inte mot staterna. Tanken är självfallet riktig, men hela problemet ligger ju i att staterna inte går med på saken. På andra håll avsäger man sig utan all motivering förnuftets bruk. Det är nödvändigt att tro på Förenta nationerna, skrev nyligen en svensk tidning, ty annars skulle läget i världen te sig alltför ohyggligt. Så galet behöver man verkligen inte resonera: ingen konvention ålägger ens småstatsskribenter denna uppsyn av enfald och godtrogenhet. Låt oss åtminstone inte återfalla i fraseologin från Nationernas förbunds tid: tanken att allt är bra bara vi säger att det är bra är utsliten.

De synpunkter som här framförts utesluter icke tron på att en viss begränsning av rustningarna kan ske genom avtal; uteslutet synes däremot vara att avrustningslinjen skulle kunna drivas så långt att den som sådan förhindrade krig. Denna tanke behöver icke leda till ovillkorlig pessimism. Trots starka motsättningar kan, såsom historien visar, en långvarig fred upprätthållas; skräcken för atombombens verkningar kan måhända bidra till en sådan utveckling. Och om fredsriket en gång kommer, kan det lika väl ske på detta sätt — genom att freden, förlängd år efter år, årtionde efter årtionde, småningom ter sig självklar — som genom dramatiska aktioner.

Den ettåriga värnplikten kan inte anses fastslagen

för obestämd tid eller så länge försvarskommissionen arbetar. När en del högertidningar kräver att denna fråga, som spelar så stor roll för menige man, skall hållas utanför den offentliga diskussionen, så begär de för mycket. Övningstiden förtjänar verkligen dryftas offentligt, inte bara man och man emellan. Många militärer finner det högst naturligt att frågan tas upp, eftersom de själva inte tycker att den nuvarande ordningen — tillkommen under helt andra förhållanden — är den lyckligaste. Naturligtvis kan det inte nu bli tal om en precisionsavvägning och en detaljerad plan. Sådant måste anstå tills det nya försvaret tar gestalt. Men det dröjer länge — kanske blir det en successiv anpassning under hela 40-talet — och några vägande skäl för att övningstiden skall lämnas orörd under hela denna tid kan inte anföras. En förkortning med en eller annan månad skulle erbjuda avsevärda fördelar även från rent militär synpunkt. Man behöver en paus för befälsutbildning, arbetsplanering osv. Även bland övertygade försvarsvänner är den åsikten företrädd att militärledningen skulle handla klokt om den själv utan längre uppskov klargjorde möjligheterna att varsamt förkorta övningstiden. Kan man vänta ett initiativ i den riktningen redan under första hälften av riksdagen? Tillståndet på arbetsmarknaden gör det mycket önskvärt att prövningen av denna viktiga angelägenhet inte utsträcks längre än som är nödvändigt.

BORGMÄSTARE GUNNAR FANT:

Säker i omdömet – säker i smaken...

"Med anknytning till historien om en forna tiders prost som deklarerade att 'brännvin har aldrig kommit inom mina läppar men understundom tager jag mig en genever', vill jag för min del säga att grogg dricker jag aldrig eller nästan aldrig men understundom sätter jag värde på en straight whisky efter dagens möda. Schenley tycker jag då riktigt bra om — den är mild med fin arom."

SCHENLEY WHISKEY

— världens mest sålda whisky

Stor 1/1 butelj (obs 75 cl.) kr 17:55

SCHENLEY INTERNATIONAL CORPORATION
Empire State Building, New York

PRESSGRANNAR

Regeringen har avslagit Svenska Lloyds ansökan om koncession på en flyglinje mellan Göteborg och London. Luftfartsstyrelsen hade tillstyrkt framställningen. De skäl som föranlett regeringen att frångå den sakkunniga myndighetens förslag ligger i öppen dag, menar Handelstidningen (fp) — man ville helt enkelt ge Aerotransport monopol på lufttrafiken mellan Sverige och England. Det är statens företagarintresse som förestavat beslutet:

Det har ansetts väga tyngre än allmänhetens intresse av förbättrade förbindelser med utlandet. All statsdrift tenderar mot monopolbildning, och statsmonopol utveckla sig med samma naturnödvändighet till nya beskattningsinstrument eller nya kontrollorgan.

Det är ett olyckligt och illavarslande beslut, som nu fattats. Olägenheten av att samfärdseln länderna emellan tages om händer av statliga monopolföretag är stor och allvarlig. Att AB Aerotransport icke tror sig om att kunna uthärda en fri konkurrens är en sak. Men viktigare än att skydda företaget från en sådan påfrestning är att sörja för en sund utveckling av den internationella samfärdseln. Den sidan av saken fick icke någon plats i kommunikationsministerns överväganden.

Ingen kan påstå att regeringen har fattat sitt beslut i överilning. Svenska Lloyd hade planer på en sådan flyglinje redan före kriget. För fyra år sedan inlämnades en framställning om koncession på linjen. Man motiverade anhållan med att rederiet ägde all den moderna utrustning som kräves för en trafiksäker flyglinje, och man poängterade att flyg har så mycket gemensamt med modern sjöfart att kombinationen rederi—flyg skulle bli ett lyckligt sätt att åstadkomma intimare kontakt med England. Göteborgs-Posten (fp) erinrar härom och tillägger:

Aren gingo. Svenska Lloyd svävade i okunnighet om var koncessionsansökan hamnat. Ett försök från rederiets sida att få till stånd ett samarbete med A/B Aerotransport avvisades tvärt av det statsunderstödda bolaget. När ansökan sändes ut på remiss för yttrande skyndade sig ABA att i en inlaga förklara hur fullständigt meningslöst det var att starta ett flygbolag i Göteborg när ABA ombesörjde trafiken på London.

Men då fick Kungl. Luftfartsstyrelsen ordet. Hela styrelsen, vilken består av experter på alla områden inom den civila flygtrafiken, yttrade sig enhälligt för koncession åt Svenska Aero Lloyd. Yttrandet borde ju väga tyngre än åsikterna hos ett statsunderstött bolag som fruktar för konkurrens. Regeringen har fäst större vikt vid ett råddhågat konkurrentbolag än vid Kungl. Luftfartsstyrelsen, vars uppgift är att vägleda regeringen i för hela landet viktiga trafikflygfrågor.

Man behöver inte vara göteborgare för att finna detta avgörande klandervärt. Beslutet är olyckligt från allmänna rikssynpunkter — det blir nödvändigt att snart återkomma till saken. Det vore inte överraskande om man därvid från Göteborgshåll lade fram ett material som inte minst den eljest så karska ledningen för Aerotransport kommer att känna sig besvärad av.

På julaftonen publicerades ett julbudskap från militärledningen om repetitionsövning på en månad för årsklasserna 39 och 40, alltså för dem som inte beredskapat minst ett halvår. Samtidigt signalerades bestämmelser om den s. k. efterutbildningen. Ny Tid (s) har emellertid svårt att se några verkligt bärande motiv för denna efterutbildning:

Endast 18 proc. av dem som skulle fullgjort andra repetitionsövning 1947 kommer att beröras av inkallelserna, och till efterutbildningen inkallas bara 13 proc. För den militära effektiviteten kan dessa 13—18 proc. inte betyda särskilt mycket. Gränsdragningen vid de 180 dagarna förefaller också rätt godtycklig, och den av militärledningen konstruerade matematiska lag som säger att 1 dags efterutbildning skulle motsvara 6 dagars beredskapstjänst, förefaller milt sagt rätt dubiös.

Det är ingen hemlighet att man flerstädes även på militärt håll ställer sig rätt skeptisk till värdet av efterutbildningen:

Man kan inte helt frigöra sig från den misstanken att det innersta motivet för efterinkallelserna är att bereda sysselsättning åt de stora kadrar befäl som utbildats under krigsåren. Med andra ord: man vill ge detta befäl tillfälle att arbeta med trupper i formationer, och därför måste en omgång pojkar kallas in.

Och detta i ett skede, när näringslivet ropar efter arbetskraft. Hur värdefullt det än är att befälet får tillfälle att trimma sig självt genom att trimma trupp, så måste detta ändå vägas mot landets behov av arbetskraft. De 13—18 proc., som utgör den utvalda skaran, gör säkerligen i dagens läge landet en större tjänst på verkstäderna och kontoren än i en kasern.

Den uppfattningen torde i varje fall delas av många bland dem som blir inkallade. Försvarsministern har emellertid redovisat sina avsikter för riksdagen utan att få hårdare mothugg.

Den trygga maktkänsla som utmärkt socialdemokratin under Per Albin Hanssons senare tid har redan några månader efter den gamle ledarens bortgång förbytts i en helt annan stäm- [illegible]

serna till ökad statsdirigering och socialisering har förklarats härröra från storfinansens lejda hejdukar. Erinringar mot ryssavtalet har påståtts vara utslag av manisk ryssfientlighet eller intrigspel mot regeringen. Påpekanden av inkonstitutionella åtgärder liksom annan kritik mot medlemmar av regeringen har hetsigt avvisats som obilliga och gemena förföljelsekampanjer. Till och med några aktningsfulla ord om den bortgångne statsministern Per Albin Hansson har i försvarsskrifterna för den mera obetydlige efterträdaren då och då karaktäriserats som illvilliga angrepp mot arbetarklassens intressen. Osv.

Den borgerliga oppositionen har emellertid genom en rätlinjig och oförtruten verksamhet lyckats belysa det verkliga förhållandet, och vid årets slut kan det nog generellt sägas att allmänheten har ganska väl klart för sig vad regeringens politik går ut på.

Det behövs nog mycket upplysning — och många nya praktiska illustrationer — innan man har kommit därhän. Men en stor del av allmänheten vet mera nu än den visste för några månader sedan; detta är åtminstone säkert. Apropå den politiska debattens förfall har statsministern nyss förklarat att en sådan "kampanj" som den mot hr Wigforss borde skötas "med ensamrätt av den döende nazistpressen" — en karaktäristik som Handelstidningen (fp) bemöter:

Vi rygga icke tillbaka för kritik av överhetspersoner, när sådana personer handlat i strid med vad man anser vara rätt och riktigt, det må gälla konungen, ärkebiskopen eller finansministern. Då påpekar man vad man anser vara rätt och riktigt, utan fruktan och utan samvetskval. Det finns ingenting att ha dåligt samvete för. Någon fridlysning av offentliga personer kan så mycket mindre komma i fråga, som just på dessa måste ställas alldeles särskilda krav . . . Handlar ett statsråd oriktigt, kan själva saken icke pratas bort med en billig indignation över de oskickligare bland hans kritiker.

De "skickligare bland hans kritiker" — de som bemödat sig att få fram det sakligt väsentliga — har däremot inte blivit bemötta. De har avlyssnats under trumpen tystnad. Den iakttagelsen är viktigast. Den visar hur det står till.

OFFICIELLT

Riksarkivet. Riksarkivet har till arkivarie utnämnt fil. lic. Nils S. Holm.

Konsulerna. Utrikesministern har till vicekonsul i Mérida, Mexiko, förordnat mexikanske medborgaren Hugo Molina Font och till vicekonsul i Fredrikstad norske medborgaren, direktör Nils Vegard.

Läkarna. Medicinalstyrelsen har på förslag till överläkartjänsten i lönegrad A 27 vid Frösö sjukhus uppfört förste läkarna H. B. Lomm, Säter, N. G. Björkbäck, Östersund, och C. L. R. Lagerstedt, Kristinehamn.

— Leg. läkaren J. I. Bokström har förordnats att under tre år vara underläkare vid lasarettets i Östersund röntgenavdelning.

— Leg. läkaren Rune Ståhl är under tre år andre underläkare vid Kullbergska sjukhuset i Katrineholm.

— Förste underläkartjänsten vid Broby sanatorium uppehålles under vakans av andre underläkaren Agneta von Schéele, som har leg. läkaren Wellis Söderberg till vikarie.

— Leg. läkaren Nils Ahlberg har förordnats att under vakans uppehålla den nya lasarettsläkartjänsten vid Norrtälje lasaretts medicinska avdelning.

— Med. dr Harald Lundberg skall fortfarande under vakans bestrida lasarettsläkartjänsten vid Flens lasarett.

— Leg. läkarna B. O. Carlberg och G. Ahlbom har förordnats att under vakans uppehålla de nya lasarettsläkartjänsterna vid Hudiksvalls lasaretts ögonavdelning, resp. öron-, näs- och halsavdelning.

— Leg. läkaren K. E. S. Kyhlstedt skall även under 1947 tjänstgöra vid Sollefteå lasarett för vård av öron-, näs- och halssjukdomar.

— Leg. läkaren Gösta Lindberg har förordnats att under vakans uppehålla lasarettsläkartjänsten vid röntgenavdelningen på Falu lasarett.

— Utnämnde lasarettsläkaren Rolf Kaijser, Sollefteå, har återkallat sin ansökan till lasarettsläkartjänsten vid Kullbergska sjukhuset i Katrineholm.

Apoteken. Apotekare Stig Næslund, Göteborg, har återtagit ansökan till apoteksprivilegiet i Åstorp.

Postverket. Förordnande 1 februari—30 juni på en kontrollörstjänst (redogörare) vid vart och ett av postkontoren Stockholm 5 och Stockholm 6 söks av postmästare U. S. Palmquist, Vadstena, samt av förste postassistenterna N. B. Ottosson, Stockholm 1, W. G. Erikson, Stockholm 12, E. J. Fjellström, Stockholm 4, K. G. B. Lund, Västerås, och P. H. Östling, Motala. Endast förordnandet vid Stockholm 5 söks dessutom av förste postassistenten G. A. Petri, Stockholm 5, och endast förordnandet vid Stockholm 6 av förste postassistenten K. G. G. M. A. Théel, Stockholm 6.

— Postmästare T. L. Carlander, Höganäs, anhåller hos generalpoststyrelsen om avsked med pension från 1 juli.

— En överpostexpeditörstjänst vid postkontoret Göteborg 1 (kontrollavdelningen) söks av förste postexpeditörerna T. Zandén, Östersund, och Kajsa Jönsson, Göteborg 1, samt av postexpeditörerna Elsie von Schoultz och E. V. Ljungqvist, Göteborg 1, K. A. Svahn, Mjölby, E. D. Nyström, Söderköping, O. M. Lindblom, Munkedal.

— En överpostexpeditörstjänst vid postkontoret i Katrineholm söks av förste postexpeditören T. Zandén, Östersund, samt [illegible]

N. H. F. Lundgren Stockholm, till överpostmästare vid postkontoret Stockholm 1.

— Förste postassistenterna T. H. Dimberg, Göteborg, K. V. Blyth, Malmö, A. E. Mauritzon, Sundsvall, N. O. E. Dybner, generalpoststyrelsen, A. T. Syrén, Gävle, A. G. O. Lindeberg, Gävle, och I. T. B. Hanson, Stockholm, har konstituerats till kontrollörer, Dimberg vid postdirektionen i Västra distriktet, Blyth i Södra, Mauritzon i Nedre norra distriktet, Dybner och Lindeberg på styrelsens första byrå, Syrén vid postdirektionen i Mellersta distriktet och Hanson vid postdirektionen i Stockholms distrikt.

— Postassistenterna E. G. B. Ahlstrand, generalpoststyrelsen, G. C. E. Hansson, Jönköping, O. Hägglund, Malmö, E. G. Grape och K. H. Wicksell, generalpoststyrelsen, J. A. V. Petersson, Sundsvall, samt N. G. T. Olsson och K. A. S. Löfgren, generalpoststyrelsen, har konstituerats till förste postassistenter, Ahlstrand och Wicksell på styrelsens bankavdelning, Hansson, Grape och Löfgren på tredje byrån, Hägglund på andra byrån, Petersson vid postdirektionen i Nedre norra distriktet och Olsson på styrelsens första byrå.

Transportförman N. E. Thorell, Göteborg, har konstituerats till förste expeditionsförman i A 15, expeditionsförman G. G. E. Bäckström, Göteborg, till förste expeditionsförman i A 12, postexpeditörerna Nina I. Holmberg och Hjördis A. M. Andréen, generalpoststyrelsen, till förste postexpeditörer, överpostiljonerna N. J. Zetterberg, A. B. Mattsson och J. E. N. Malmberg, Stockholm, till kupémästare samt kontorsbiträdet Margareta V. Hedström, Stockholm, till kanslibiträde.

Statens järnvägar. Kontorsskrivare I. H. W. Ringbom har förordnats till e. o. aktuarie i lönegrad Eo 21 på järnvägsstyrelsens ekonomibyrå.

Järnvägsstyrelsen har konstituerat:

till ingenjör i A 22 ingenjör L. Hj. Ramstedt, Falköping C, på baningenjörsexpeditionen vid 8 bansektionen,

till kontorsskrivare e. o. kontorsskrivare C. B. Bolin, Västerås, på baningenjörsexpeditionen vid 31 bansektionen,

till ritare e. o. ritare R. K. G. Sahlin, Kristinehamn, på baningenjörsexpeditionen vid 6 bansektionen och förste kontorist A. E. Andersson, Luleå, på baningenjörsexpeditionen vid 18 bansektionen,

till byråassistenter i A 20 förste bokhållarna G. A. Lindell, Göteborg, på huvudverkstaden Göteborg, och E. G. Halldin, Malmö, på huvudverkstaden Malmö,

till ingenjörer i A 20 e. o. ingenjörerna F. C. Sabelström, Göteborg, på huvudverkstaden Göteborg och J. W. Åkerlund, Notviken, på huvudverkstaden Notviken,

till ingenjör i A 17 ritare N. T. Ohlsson på styrelsens verkstadsbyrå,

till kanslikrivare förste kontorist S. A. O. Danielson på styrelsens verkstadsbyrå,

till kanslibiträde expeditionsvakt O. L. Melin på styrelsens verkstadsbyrå,

till ingenjörer i A 17 ritarna T. G. E. Nilsson, Stockholm C, hos elektroingenjören, H. A. Lillja, Stockholm C, hos telegrafingenjören, H. O. V. Selton, Göteborg C, hos förste baningenjören, C. O. M. Olsson, Göteborg C, hos förste maskiningenjören, K. R. Larsson, Göteborg C, hos signalingenjören, J. N. R. Svensson, Göteborg C, hos telegrafingenjören, O. Jöndell, Malmö C, [illegible]

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.